Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (druhá komora)

z 13. novembra 2014 *

„Odvolanie — Člen Európskeho parlamentu — Náhrady, ktoré majú pokrývať výdavky vzniknuté pri výkone parlamentnej funkcie — Náhrada neoprávnených platieb — Vymáhanie — Premlčanie — Primeraná lehota“

Vo veci C-447/13 P,

ktorej predmetom je odvolanie podľa článku 56 Štatútu Súdneho dvora Európskej únie, podané 2. augusta 2013,

Riccardo Nencini, bydliskom v Barberino di Mugello (Taliansko), v zastúpení: M. Chiti, avvocato,

odvolateľ,

ďalší účastník konania:

Európsky parlament, v zastúpení: S. Seyr a N. Lorenz, splnomocnení zástupcovia, s adresou na doručovanie v Luxemburgu,

žalovaný v prvostupňovom konaní,

SÚDNY DVOR (druhá komora),

v zložení: predsedníčka druhej komory R. Silva de Lapuerta, podpredseda Súdneho dvora K. Lenaerts, vykonávajúci funkciu sudcu druhej komory, sudcovia J.-C. Bonichot (spravodajca), A. Arabadžiev a J. L. da Cruz Vilaça,

generálny advokát: M. Szpunar,

tajomník: M. Aleksejev, referent,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 3. apríla 2014,

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 19. júna 2014,

vyhlásil tento

* Jazyk konania: taliančina.

Rozsudok

1 Vo svojom odvolaní sa pán Nencini domáha zrušenia rozsudku Všeobecného súdu Európskej únie Nencini/Parlament (T-431/10 a T-560/10, EU:T:2013:290, ďalej len „napadnutý rozsudok“), po prvé, ktorým tento súd vo veci T-560/10 zamietol jeho návrhy predovšetkým na zrušenie rozhodnutia generálneho tajomníka Európskeho parlamentu zo 7. októbra 2010 o vymáhaní určitých súm, ktoré boli neoprávnene vyplatené žalobcovi, bývalému členovi Európskeho parlamentu, ako náhrada cestovných výdavkov a výdavkov na asistenta, ako aj oznámenia o dlhu generálneho riaditeľa Generálneho riaditeľstva financií Parlamentu č. 315653 z 13. októbra 2010, ako aj každého ďalšieho spojeného alebo predbežného aktu, a subsidiárne navrhuje postúpenie veci generálnemu tajomníkovi Parlamentu, aby opätovne spravodlivo určil sumu, ktorá sa má vrátiť, a po druhé, ktorým ho zaviazal na náhradu všetkých trov konania vo veci T-560/10 a časti trov konania vo veci T-431/10.

Okolnosti predchádzajúce sporu

2 Okolnosti predchádzajúce sporu boli opísané v bodoch 1 až 8 napadnutého rozsudku a možno ich zhrnúť takto.

3 Odvolateľ bol členom Parlamentu počas volebného obdobia v rokoch 1994 až 1999.

4 V nadväznosti na vyšetrovanie Európskeho úradu pre boj proti podvodom (OLAF) začal Parlament v decembri 2006 postup overovania výdavkov na asistenta a cestovných výdavkov, ktoré sa týkali najmä odvolateľa.

5 Generálny tajomník Parlamentu vydal 16. júla 2010 rozhodnutie č. 311847 o postupe vymáhania neoprávnených platieb určitých súm ako náhrad cestovných výdavkov a výdavkov na asistenta, ktoré sa týkajú odvolateľa (ďalej len „prvé rozhodnutie generálneho tajomníka“).

6 Podľa prvého rozhodnutia generálneho tajomníka vyhotoveného v angličtine celková suma 455 903,04 eura (z toho 46 550,88 eura za náhrady cestovných výdavkov a 409 352,16 eura za výdavky na asistenta) (ďalej len „sporná suma“) bola podľa pravidiel o výdavkoch a náhradách poslancov Parlamentu neoprávnene vyplatená odvolateľovi počas jeho poslaneckého mandátu. Odvolateľ dostal od generálneho riaditeľa Generálneho riaditeľstva financií Parlamentu oznámenie o dlhu č. 312331 zo 4. augusta 2010, uvádzajúce vymáhanie spornej sumy (ďalej len „prvé oznámenie o dlhu“).

7 Generálny tajomník Parlamentu vydal 7. októbra 2010 nové rozhodnutie vyhotovené v taliančine, ktoré nahradilo prvé rozhodnutie generálneho tajomníka (ďalej len „druhé rozhodnutie generálneho tajomníka“), pričom k nemu bolo pripojené oznámenie o dlhu generálneho riaditeľa Generálneho riaditeľstva financií Parlamentu č. 315653 z rovnakého dňa, nahrádzajúce prvé oznámenie o dlhu znejúce na spornú sumu (ďalej len „druhé oznámenie o dlhu“). Tieto dva akty boli odvolateľovi doručené 13. októbra 2010.

Konanie pred Všeobecným súdom a napadnutý rozsudok

8 Návrhom podaným do kancelárie Všeobecného súdu 24. septembra 2010 odvolateľ napadol vo veci T-431/10 prvé rozhodnutie generálneho tajomníka, prvé oznámenie o dlhu a každý ďalší spojený alebo predbežný akt.

9 Návrhom podaným do kancelárie Všeobecného súdu 10. decembra 2010 odvolateľ napadol vo veci T-560/10 druhé rozhodnutie generálneho tajomníka a druhé oznámenie o dlhu, ako aj prvé rozhodnutie generálneho tajomníka, prvé oznámenie o dlhu a každý ďalší spojený alebo predbežný akt.

10 Návrhy na nariadenie predbežného opatrenia, ktoré odvolateľ zároveň podal, predseda Všeobecného súdu zamietol uzneseniami Nencini/Parlament (T-431/10 R, EU:T:2010:441) a Nencini/Parlament (T-560/10 R, EU:T:2011:40).

11 Všeobecný súd spojil veci T-431/10 a T-560/10 na účely písomnej časti konania, ústnej časti konania aj rozsudku.

12 Odvolateľ na pojednávaní z 18. apríla 2012 informoval Všeobecný súd o stiahnutí žaloby vo veci T-431/10.

13 V napadnutom rozsudku Všeobecný súd prijal akt späťvzatia žaloby odvolateľa vo veci T-431/10 a následne nariadil výmaz tejto veci z registra.

14 Vo veci T-560/10 Všeobecný súd rozhodol, že návrhy odvolateľa na zrušenie „každého ďalšieho spojeného alebo predbežného aktu“ vo vzťahu k druhému rozhodnutiu generálneho tajomníka smerujú proti výlučne prípravným aktom, a preto sú neprípustné.

15 Ďalej konštatoval, že návrhy odvolateľa na zrušenie druhého oznámenia o dlhu smerujú proti výlučne potvrdzujúcemu aktu druhého rozhodnutia generálneho tajomníka, a preto sú rovnako neprípustné.

16 Všeobecný súd z vecného hľadiska zamietol návrhy odvolateľa na zrušenie druhého rozhodnutia generálneho tajomníka.

17 Napadnutým rozsudkom Všeobecný súd zaviazal odvolateľa na náhradu trov konania vo veci T-560/10 vrátane trov konania o nariadení predbežného opatrenia a nariadil, že každý z účastníkov konania znáša svoje vlastné trovy konania vo veci T-431/10 vrátane trov konania o nariadení predbežného opatrenia.

Odvolanie

18 Odvolateľ navrhuje, aby Súdny dvor:

— zrušil napadnutý rozsudok v časti, v ktorej zamietol jeho návrh na zrušenie druhého rozhodnutia generálneho tajomníka,

— subsidiárne postúpil vec generálnemu tajomníkovi Parlamentu, aby spravodlivo určil dlžnú sumu, a

— zaviazal Parlament na náhradu trov konania pred Všeobecným súdom v dvoch veciach, a to T-431/10 a T-561/10, ako aj na náhradu trov konania pred Súdnym dvorom.

19 Parlament navrhuje odvolanie zamietnuť a zaviazať odvolateľa na náhradu trov konania.

O odvolaní

20 Odvolateľ uvádza päť odvolacích dôvodov na podporu svojho odvolania. Jeho prvé štyri odvolacie dôvody sa týkajú dôvodov, pre ktoré Všeobecný súd odmietol jeho argumentáciu, na základe ktorej sa domáhal zrušenia druhého rozhodnutia generálneho tajomníka. Jeho piaty odvolací dôvod sa vzťahuje na rozhodnutie Všeobecného súdu, ktorým ho zaviazal na náhradu trov konania tak vo veci T-431/10, ako aj vo veci T-560/10.

21 Parlament tvrdí, že tieto odvolacie dôvody sú neprípustné alebo nedôvodné.

O odvolacích návrhoch v časti, v ktorej smerujú proti povinnosti nahradiť trovy konania vo veci T-431/10

22 Je potrebné pripomenúť, že podľa článku 58 druhého odseku Štatútu Súdneho dvora Európskej únie žiadne odvolanie sa nemôže týkať len výšky trov konania alebo povinnosti účastníka konania ich uhradiť.

23 V predmetnom prípade treba zdôrazniť, že výrok napadnutého rozsudku obsahuje, pokiaľ ide o vec T-431/10, body 3 a 4, podľa ktorých sa táto vec vymazáva z registra Všeobecného súdu a každý z účastníkov konania znáša svoje vlastné trovy konania v uvedenej veci.

24 Odvolateľ však svojím odvolaním napáda len odôvodnenie tej časti napadnutého rozsudku, ktoré sa týka bodu 4 výroku tohto rozsudku o trovách.

25 Ako vyplýva z uvedeného ustanovenia Štatútu Súdneho dvora, do právomoci Súdneho dvora nepatrí preskúmavať rozhodnutia o trovách konania (pozri najmä uznesenie Eurostrategies/Komisia, C-122/07 P, EU:C:2007:743, bod 24).

26 Odvolacie návrhy v časti, v ktorej smerujú proti povinnosti nahradiť trovy konania vo veci T-431/10, sú neprípustné. Odvolacie návrhy, pokiaľ sa týkajú tejto veci, preto treba zamietnuť.

O odvolacích návrhoch týkajúcich sa veci T-560/10

Argumentácia účastníkov konania

27 Keďže odvolateľ v prvom stupni neúspešne argumentoval, že vymáhaná pohľadávka je premlčaná, jeho prvý odvolací dôvod je založený na tvrdení, že Všeobecný súd porušil pravidlá o premlčaní uplatniteľné v predmetnom prípade. S cieľom stanoviť moment, od ktorého začala plynúť premlčacia lehota sa totiž Všeobecný súd v prvom rade dopustil nesprávneho výkladu článku 73a nariadenia Rady (ES, Euratom) č. 1605/2002 z 25. júna 2002 o rozpočtových pravidlách, ktoré sa vzťahujú na všeobecný rozpočet Európskych spoločenstiev (Ú. v. ES L 248, s. 1; Mim. vyd. 01/004, s. 74), zmeneného a doplneného nariadením Rady (ES, Euratom) č. 1995/2006 z 13. decembra 2006 (Ú. v. EÚ L 390, s. 1, ďalej len „rozpočtové nariadenie“), a článku 85b nariadenia Komisie (ES, Euratom) č. 2342/2002 z 23. decembra 2002, ktorým sa ustanovujú podrobné pravidlá na vykonávanie nariadenia č. 1605/2002 (Ú. v. ES L 357, s. 1; Mim. vyd. 01/004, s. 145), zmeneného a doplneného nariadením Komisie (ES, Euratom) č. 478/2007 z 23. apríla 2007 (Ú. v. EÚ L 111, s. 13, ďalej len „vykonávacie nariadenie“).

28 Podľa odvolateľa je bez toho, aby bola porušená zásada právnej istoty a účinnej ochrany, päťročná premlčacia lehota podľa normy vyššieho stupňa právnej sily, to znamená článku 73a rozpočtového nariadenia, ktorý upravuje obdobie, počas ktorého treba určiť nárok na pohľadávku, svojou povahou iná ako lehota uvedená v článku 85b vykonávacieho nariadenia, ktorá upravuje len obdobie, počas ktorého sa musí začať proces vymáhania tejto pohľadávky. Začiatok plynutia týchto dvoch lehôt preto nemôže byť rovnaký tak, ako sa domnieva Všeobecný súd.

29 Ak by sa nepripustil takýto výklad, odvolateľ sa po druhé formou námietky dovoláva nezákonnosti týchto dvoch nariadení, keďže porušujú všeobecné zásady týkajúce sa premlčania, zásady právnej istoty a účinnej ochrany, ako aj právo na obhajobu, ktoré patrí dlžníkovi. Po tretie odvolateľ namieta, že Všeobecný súd preskúmal ako autonómny dôvod jeho tvrdenie uvádzané na podporu dôvodu založeného na porušení pravidiel premlčania a ktorý vychádzal z toho, že Parlament nedodržal primeranú lehotu na preukázanie svojho nároku.

30 Parlament tvrdí, že tento odvolací dôvod je neprípustný, keďže po prvé odvolateľ predkladá rovnaké argumenty, aké už uviedol na prvom stupni, podľa ktorých existujú dve premlčacie lehoty. Po druhé, námietku nezákonnosti vzniesol po prvýkrát až v rámci tohto odvolania.

31 Parlament zdôrazňuje, že uvedený odvolací dôvod je v každom prípade nedôvodný, keďže Všeobecný súd správne uplatnil úplne jasné ustanovenia článkov 73a rozpočtového nariadenia a 85b vykonávacieho nariadenia, pričom na tieto články sa odvolával aj samotný odvolateľ.

Posúdenie Súdnym dvorom

– O prípustnosti prvého odvolacieho dôvodu, ktorý sa týka výkladu článku 73a rozpočtového nariadenia a článku 85b vykonávacieho nariadenia

32 Z článku 256 ZFEÚ, článku 58 prvého odseku Štatútu Súdneho dvora a článku 169 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora vyplýva, že v odvolaní musí byť presne uvedené, ktoré časti rozsudku, ktorého zrušenie sa navrhuje, sa napádajú, ako aj právne argumenty, ktoré tento návrh osobitným spôsobom podporujú. Tejto požiadavke nezodpovedá odvolanie, ktoré bez toho, aby obsahovalo argumentáciu osobitne smerujúcu k vymedzeniu nesprávneho právneho posúdenia, ktorým je napadnutý rozsudok dotknutý, sa obmedzuje na zopakovanie alebo doslovné reprodukovanie žalobných dôvodov alebo tvrdení uvedených v konaní na Všeobecnom súde.

33 Naopak, pokiaľ odvolateľ napáda výklad alebo uplatnenie práva Únie Všeobecným súdom, možno v odvolacom konaní opätovne prejednať právne otázky preskúmavané v prvostupňovom konaní. Ak by totiž odvolateľ nemohol založiť svoje odvolanie na dôvodoch a tvrdeniach už použitých pred Všeobecným súdom, predmetné konanie by bolo zbavené časti svojho významu.

34 Prvý odvolací dôvod presne smeruje k spochybneniu výkladu rozpočtového nariadenia a vykonávacieho nariadenia, na základe ktorého Všeobecný súd v prvostupňovom konaní zamietol prvý žalobný dôvod. Odvolateľ teda spochybňuje odpoveď, ktorú Všeobecný súd výslovne dal na právnu otázku v napadnutom rozsudku a ktorú môže Súdny dvor preskúmať v rámci odvolacieho konania.

35 Prvý odvolací dôvod sa preto musí považovať za prípustný, keďže sa týka výkladu, ktorý Všeobecný súd priznal článku 73a rozpočtového nariadenia a článku 85b vykonávacieho nariadenia.

– O dôvodnosti prvého odvolacieho dôvodu, ktorý sa týka výkladu, ktorý Všeobecný súd priznal článku 73a rozpočtového nariadenia a článku 85b vykonávacieho nariadenia

36 Je potrebné pripomenúť, že po prvé podľa článku 73a rozpočtového nariadenia „bez toho, aby boli dotknuté ustanovenia osobitných právnych predpisov a uplatňovanie rozhodnutia Rady týkajúceho sa systému vlastných zdrojov [Európskej únie], sa na pohľadávky [Únie] voči tretím stranám a na pohľadávky tretích strán voči [Únii] uplatňuje premlčacia lehota v dĺžke piatich rokov. Dátum, od ktorého sa počíta plynutie premlčacej lehoty, a podmienky prerušenia tejto lehoty sa ustanovia vo vykonávacích predpisoch“. Po druhé podľa článku 85b ods. 1 prvého pododseku vykonávacieho nariadenia „premlčacia lehota pre nároky [Únie] voči tretím stranám začne plynúť od momentu uplynutia konečného termínu… oznámeného dlžníkovi v oznámení o dlhu“.

37 Všeobecný súd zamietol odvolací dôvod odvolateľa založený na tvrdení, že v deň prijatia druhého rozhodnutia generálneho tajomníka, 7. októbra 2010, bol úkon Parlamentu smerujúci k vymoženiu spornej sumy podľa článku 73a rozpočtového nariadenia premlčaný, po tom, ako po prvé v podstate v bodoch 39 a 40 napadnutého rozsudku rozhodol, že podľa tohto článku v spojení s článkom 85b vykonávacieho nariadenia začala plynúť premlčacia lehota až od momentu uplynutia konečného

termínu oznámeného odvolateľovi v druhom oznámení o dlhu, čiže 20. januára 2011. Na základe toho v bode 41 napadnutého rozsudku konštatoval, že premlčacia lehota k 7. októbru 2010 nezačala plynúť a že k tomuto dátumu určite neuplynula.

38 Po druhé Všeobecný súd v bode 43 napadnutého rozsudku konštatoval, že odvolateľ mal v úmysle namietať, že Parlament porušil svoje povinnosti vyplývajúce mu zo zásady primeranej lehoty, čo vzhľadom na základnú požiadavku právnej istoty bráni inštitúciám Únie, aby výkon svojich právomocí donekonečna posúvali. Všeobecný súd pripomenul, že povinnosť dodržiavať primeranú lehotu pri vedení správnych konaní predstavuje všeobecnú zásadu práva Únie, ktorej dodržiavanie zabezpečujú súdy Únie a ktorá je tiež prevzatá článkom 41 ods. 1 Charty základných práv Európskej únie ako súčasť práva na riadnu správu vecí verejných.

39 Po tom, ako Všeobecný súd uviedol, že povinnosť dodržiavať primeranú lehotu sa vyžaduje vo všetkých prípadoch, keď pri existencii medzery v príslušnej právnej úprave bránia zásady právnej istoty a ochrany legitímnej dôvery inštitúciám Únie konať bez akéhokoľvek časového obmedzenia, v bodoch 45 a 46 napadnutého rozsudku konštatoval, že v predmetnom prípade ani rozpočtové nariadenie, ani vykonávacie nariadenie nestanovujú lehotu na doručenie oznámenia o dlhu, a teda mu prináleží overiť, či Parlament dodržal povinnosti, ktoré mu vyplývajú zo zásady primeranej lehoty.

40 V bodoch 47 a 49 napadnutého rozsudku Všeobecný súd konštatoval, že po prvé čas, ktorý uplynul medzi skončením poslaneckého mandátu odvolateľa v roku 1999 a dňom vydania druhého rozhodnutia generálneho tajomníka 7. októbra 2010 je potrebné podrobiť kritike vzhľadom na zásadu primeranej lehoty. Po druhé tvrdenia proti dotknutej osobe súviseli s účtovnými dokumentmi, ktoré už mal k dispozícii Parlament, ktorý si navyše mal byť vedomý možných chýb vzhľadom na list odvolateľa z 13. júla 1999, ktorým ho požiadal o objasnenie spôsobu náhrady výdavkov na asistenta.

41 V bode 50 napadnutého rozsudku Všeobecný súd konštatoval, že postup overovania zo strany Parlamentu mohol začať skôr a že druhé rozhodnutie generálneho tajomníka mohlo byť tiež prijaté skôr, čiže Parlament nesplnil povinnosti vyplývajúce mu zo zásady primeranej lehoty.

42 Napriek tomu rozhodol, že žalobný dôvod založený na porušení zásady primeranej lehoty je potrebné zamietnuť, keďže môže mať za následok zrušenie aktu iba v prípade, ak toto porušenie zasiahlo do výkonu práva na obhajobu osoby, ktorej je akt určený. Všeobecný súd v bode 52 napadnutého rozsudku konštatoval, že v predmetnom prípade odvolateľ v pripomienkach neuviedol žiadne tvrdenie preukazujúce porušenie jeho práva na obhajobu na základe porušenia zásady primeranej lehoty.

43 V tejto súvislosti treba poznamenať, že článok 73a rozpočtového nariadenia stanovuje všeobecné pravidlo, podľa ktorého je premlčacia lehota pohľadávok Únie päť rokov a pokiaľ ide o stanovenie dátumu, od ktorého sa počíta plynutie premlčacej lehoty, odkazuje na vykonávacie predpisy, ktoré podľa článku 183 tohto nariadenia prijíma Európska komisia.

44 Z týchto ustanovení vyplýva, že po prvé sa nemožno úspešne odvolávať na článok 73a rozpočtového nariadenia bez jeho vykonávacích predpisov s cieľom určiť, že pohľadávka Únie je premlčaná.

45 Po druhé sa pri stanovení všeobecného pravidla, podľa ktorého je premlčacia lehota päť rokov, normotvorca Únie domnieval, že takáto lehota je dostatočná na ochranu záujmov dlžníka v zmysle požiadaviek vyplývajúcich zo zásad právnej istoty a ochrany legitímnej dôvery, pričom umožňuje orgánom Únie dosiahnuť vrátenie neoprávnene zaplatených čiastok. Ako uviedol generálny advokát v bode 50 svojich návrhov, účelom článku 73a rozpočtového nariadenia je najmä časovo obmedziť možnosť vymáhať pohľadávky Únie voči tretím stranám s cieľom vyhovieť zásade riadneho finančného hospodárenia. Vykonávacie predpisy k pravidlu uvedenému v článku 73a sa preto musia prijať tak, aby boli v súlade s týmito cieľmi.

46 V tejto súvislosti článok 85b vykonávacieho nariadenia stanovuje začiatok plynutia premlčacej lehoty od momentu uplynutia konečného termínu oznámeného odvolateľovi v oznámení o dlhu, to znamená v akte, ktorým sa uznanie výšky pohľadávky zodpovedným povoľujúcim úradníkom oznamuje dlžníkovi a stanovuje sa konečný termín na zaplatenie v súlade s článkom 78 vykonávacieho nariadenia.

47 Ako Všeobecný súd uviedol v bode 45 napadnutého rozsudku, je potrebné konštatovať, že ani rozpočtové nariadenie, ani vykonávacie nariadenie nestanovuje lehotu, v ktorej sa má od okamihu vzniku predmetnej pohľadávky oznámenie o dlhu oznamovať.

48 Preto, ako bolo uvedené v bode 44 napadnutého rozsudku, pri existencii medzery v príslušnej právnej úprave zásada právnej istoty vyžaduje, aby dotknutá inštitúcia doručila oznámenie v primeranej lehote. Inak by mohol zodpovedný povoľujúci úradník, ktorému prináleží v oznámení o dlhu stanoviť konečný termín na zaplatenie, ktorý je podľa podmienok uvedených v článku 85b vykonávacieho nariadenia momentom, od ktorého začína plynúť premlčacia lehota, voľne stanoviť moment začiatku tohto plynutia, a to bez akejkoľvek spojitosti s momentom vzniku predmetnej pohľadávky, čo by bolo zjavne v rozpore so zásadou právnej istoty, ako aj s účelom článku 73a rozpočtového nariadenia.

49 V tejto súvislosti je potrebné vzhľadom na článok 73a rozpočtového nariadenia priznať, že lehota na doručenie oznámenia o dlhu sa musí považovať za neprimeranú, ak sa doručenie vykoná po uplynutí doby piatich rokov od momentu, keď si inštitúcia mohla za normálnych okolností svoju pohľadávku uplatniť. Túto prezumpciu je možné vyvrátiť len vtedy, ak dotknutá inštitúcia skonštatuje, že napriek jej snahe bolo zdržanie spôsobené správaním dlžníka, konkrétne jeho zdržiavacou taktikou alebo nekonaním v dobrej viere. V prípade neexistencie dôkazu o takejto skutočnosti je preto potrebné konštatovať, že inštitúcia si nesplnila povinnosti, ktoré jej vyplývajú zo zásady primeranej lehoty.

50 V prejednávanej veci, ako Všeobecný súd konštatoval v bodoch 46 až 50 napadnutého rozsudku, Parlament prijal a doručil odvolateľovi druhé rozhodnutie generálneho tajomníka a druhé oznámenie o dlhu až v októbri 2010, zatiaľ čo jeho poslanecký mandát skončil v roku 1999, Parlament sa o predmetných skutočnostiach dozvedel 18. marca 2005, čiže v deň, kedy mu bola doručená konečná správa OLAF-u a Parlament mal pred týmto dátumom k dispozícii účtovné dokumenty týkajúce sa týchto skutočností. Pri neexistencii dôkazu o správaní dotknutej osoby, ktorý by vysvetľoval toto zdržanie, Všeobecný súd správne rozhodol, že Parlament si v predmetnom prípade nesplnil povinnosti, ktoré mu vyplývajú zo zásady primeranej lehoty.

51 Tým, že Všeobecný súd v bodoch 51 a 52 napadnutého rozsudku konštatoval, že toto porušenie zásady primeranej lehoty nemôže mať za následok zrušenie druhého rozhodnutia generálneho tajomníka z dôvodu, že odvolateľ nepreukázal, že uvedené porušenie sa dotklo práva na obhajobu, dopustil sa nesprávneho posúdenia dôsledkov, ktoré je potrebné vyvodiť z porušenia zásady primeranej lehoty v prípade, že normotvorca Únie prijal ustanovenie všeobecnej povahy, podľa ktorého musia inštitúcie Únie konať v stanovenej lehote.

52 Prijatím všeobecného pravidla, ako sa uvádza v bode 45 tohto rozsudku, podľa ktorého sa pohľadávky Únie voči tretím stranám premlčia v lehote piatich rokov, ako to vyplýva z článku 73a rozpočtového nariadenia, chcel dať normotvorca Únie všetkým dlžníkom Únie v podstate záruku, že po uplynutí tejto lehoty sa voči nim nebudú v súlade so zásadou právnej istoty a ochrany legitímnej dôvery prijímať opatrenia na vymáhanie takýchto pohľadávok, a teda v súvislosti s ktorými už nemusia dokazovať, že nie sú dlžníkmi.

53 Na účely vyvodenia dôsledkov zo zistenia, že jedna z týchto inštitúcií Únie porušila svoje povinnosti, ktoré jej vyplývajú zo zásady primeranej lehoty, treba zobrať do úvahy jasne vyjadrenú vôľu normotvorcu Únie časovo obmedziť možnosť inštitúcií vymáhať pohľadávky Únie voči tretím stranám.

54 Vzhľadom na požiadavky právnej istoty a ochrany legitímnej dôvery, o ktoré sa opiera vôľa normotvorcu, nie je v predmetnom prípade relevantná judikatúra, na ktorú Všeobecný súd odkazuje v bode 51 napadnutého rozsudku a podľa ktorej porušenie zásady primeranej lehoty môže mať za následok zrušenie napadnutého aktu iba v prípade, že toto porušenie zasiahlo do výkonu práva na obhajobu.

55 Za týchto okolností, keď Všeobecný súd v predmetnom prípade rozhodol, že Parlament nesplnil povinnosti vyplývajúce mu zo zásady primeranej lehoty, nemohol bez toho, aby sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia veci upustiť od vydania rozhodnutia o zrušení druhého rozhodnutia generálneho tajomníka z dôvodu, že odvolateľ nenamietal porušenie práva na obhajobu.

56 Z toho vyplýva, že Všeobecný súd nesprávne rozhodol o zamietnutí prvého žalobného dôvodu odvolateľa.

57 Vzhľadom na všetky tieto úvahy je potrebné bez toho, aby bolo nevyhnutné skúmať iné argumenty a dôvody účastníkov konania, zrušiť napadnutý rozsudok v časti, v ktorej sa týka veci T-560/10.

O žalobe pred Všeobecným súdom

58 V súlade s článkom 61 prvým odsekom Štatútu Súdneho dvora môže tento súd v prípade zrušenia napadnutého rozsudku vydať konečný rozsudok sám, ak to stav konania dovoľuje.

59 V predmetnom prípade Súdny dvor zastáva názor, že stav konania súvisiaci s návrhom na zrušenie, ktorý podal pán Nencini na Všeobecný súd, dovoľuje, aby sám vydal konečný rozsudok.

60 Prvému odvolaciemu dôvodu odvolateľa založenému na premlčaní a porušení zásady primeranej lehoty treba vyhovieť z dôvodov uvedených v bodoch 48 až 50 tohto rozsudku.

61 Preto treba zrušiť druhé rozhodnutie generálneho tajomníka a druhé oznámenie o dlhu.

O trovách

62 Podľa článku 184 ods. 2 rokovacieho poriadku, ak odvolanie nie je dôvodné alebo ak je dôvodné a Súdny dvor sám rozhodne s konečnou platnosťou o veci, rozhodne aj o trovách konania.

63 Podľa článku 138 ods. 1 rokovacieho poriadku uplatniteľného na konanie o odvolaní na základe článku 184 ods. 1 toho istého rokovacieho poriadku účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. V zmysle toho istého ustanovenia, ak sa to však zdá oprávnené vzhľadom na okolnosti prípadu, Súdny dvor môže rozhodnúť, že účastník konania znáša vlastné trovy konania a je povinný nahradiť časť trov konania druhého účastníka konania.

64 V prejednávanej veci treba poznamenať, že po prvé odvolateľ nemal úspech v bodoch odvolania, pokiaľ ide o vec T-431/10. Po druhé, Parlament nemal úspech vo svojich dôvodoch v rámci odvolania, pokiaľ ide o vec T-560/10. Keďže obaja účastníci konania navrhli zaviazať na náhradu trov konania druhého účastníka konania, je opodstatnené rozhodnúť, že Parlament znáša svoje vlastné trovy konania a je povinný nahradiť tri štvrtiny trov konania, ktoré vznikli odvolateľovi v rámci tohto konania o odvolaní.

65 Trovy prvostupňového konania vo veci T-560/10 znáša Parlament.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (druhá komora) rozhodol a vyhlásil:

1. **Rozsudok Všeobecného súdu Európskej únie Nencini/Parlament (T-431/10 a T-560/10, EU:T:2013:290) sa zrušuje v časti, v ktorej sa týka veci T-560/10.**

2. **Rozhodnutie generálneho tajomníka Európskeho parlamentu zo 7. októbra 2010 o vymáhaní určitých súm, ktoré boli vyplatené Riccardovi Nencinimu, bývalému členovi Európskeho parlamentu, ako náhrada cestovných výdavkov a výdavkov na asistenta, ako aj oznámenie o dlhu generálneho riaditeľa Generálneho riaditeľstva financií Európskeho parlamentu č. 315653 z 13. októbra 2010, sa zrušujú.**

3. **Európsky parlament znáša svoje vlastné trovy konania a je povinný nahradiť tri štvrtiny trov konania, ktoré vznikli Riccardovi Nencinimu v rámci tohto konania o odvolaní.**

4. **Európsky parlament je povinný nahradiť trovy prvostupňového konania vo veci T-560/10.**

5. **Vo zvyšnej časti sa odvolanie zamieta.**

Podpisy